

St. Jørgens Kirkeklokke.

Af Luise Leth f. Bredsdorff.

Forord.

Der er faa af Købstæderne her i Landet, hvis Omegn har undergaaet saa stor en Forandring i Løbet af et godt halvhundrede Aar, som Svendborgs. Staar man oppe paa Jernbanebroen og ser ud over Villabyen eller Forstaden til Byen, og har man set denne Egn for en tredsindstyve Aar siden fra samme Bakke, vil man vanskeligt kunne genkende den. Hvis ikke de smukke Kirker, hinanden saa lig som to Brødre, knejsede med deres Spir, og det friske Sund med sin dybe, stærke Strøm, slyngede sig mellem Skovene, vilde alt være fremmed for en.

Dette gamle Sund, som endnu er lige saa ungt, som da Kong Svend med sine Snekker sejlede der igennem og fik den gode Tanke at bygge en Stad paa dette herlige Sted. Men ser man det fra Christiansmindeudsigterne, fra Klosterhøjen ved St. Jørgensgaard eller frem for alt, hvis man sidder paa Bænken

i St. Jørgens Præstegaardshave i Læ af Trillingkastanietræet og de mange Buske og ser ud paa de smaa Sejlbaade, som tumler sig derude, snart liggende helt paa Siden, snart igen paa ret Køl, som de have gjort det i mange, mange Aar, og kun en enkelt Motorbaad minder en om Nutiden, da og først da kender man rigtig den gamle Egn.

Gaar man saa ud ad Landevejen fra Svendborg, til man faar Skoven »Høje Bøge« paa højre Haand, ligger Villabyen til venstre ned til »Kirsten Sives Mose«, der tidligere gik ned til Stranden. Her laa indtil Halvtredserne en dejlig Bøgeskov, den i Digtet omtalte Lund. Den tilhørte St. Jørgens Præsteembede; men da Træerne Dag for Dag eller rettere Nat for Nat blev bortstjaalne, lod den gamle Præst, Konsistorialraad Bredsdorff, den omhugge. Ind til da viste man i Skoven en bar Plet tæt ved en Sump, hvor, som Sagnet fortæller, at St. Jørgen skal have dræbt Dragen. Mærkeligt nok, efter Salmonsens Konversationslexikon, er det ikke det eneste Sted her i Landet, hvor Sagnet har lokaliseret sig. Paa den gamle Kirkeklokke i St. Jørgens Kirke staar Aarstallet: 1424. Tæt ved Kirken ligger *St. Jørgens Hospital*. Det har sin Oprindelse fra en *St. Jørgensgaard* for spedalske, som nævnes første Gang 1332, da Drosten Lavrids Jonsen skænkede den nogle Ejendomme i Sørup. I Middelalderen hørte Kirken under St. Jørgensgaard.

Christian Johan Bredsdorff, født i Ollerup 1765, død i St. Jørgensgaard 1853, var gift med Marie Antonette Schlegel, født 1766, død 1850. Hun var ung Enke efter Christian Hornemann, som hun kun havde levet et Aar sammen med, og da det havde været hendes Ungdomskærlighed, havde hun haft svært ved

at forvinde hans Død. Men der er dog ingen, der tvivler om, at de to er blevne lykkelige med hinanden. Efter først at have været nogle Aar paa Strynø og i Egense, flyttede de til St. Jørgensgaard, hvor han var Præst fra 1808 til 1853. De var barnløse, men Onkel og Tante til tre Generationer af den store, talrige Familie.

Skønt vi havde gode Hjem, husker jeg, at vore Hjerter bankede af Glæde, naar vi kørte ned mod det skønne, herlige St. Jørgensgaard, med de altid rislende Kilder, Pumpen udenfor Gaarden behøvede ikke at pumpes, men flød altid over af en overstrømmende Vandmasse, der hastede som et lille Vandfald, ned til Sundet. Men frem for alt var det dog det bedste at blive modtaget af de elskelige, gamle Præstefolk.

Gæstfriheden her kunde vel sammenlignes med Kilderne, da den var overstrømmende, lige som de. De gamle Præstefolk var begge kloge og intelligente Mennesker, intet Under at alle flokkedes om dem. H. C. Andersen har ogsaa i sine unge Dage fundet Vej ned til dem og læst højt for dem af sine første Digte. Der hændte det pudsige Tilfælde, at just som han læser højt i Digtet »Morten Lange« og siger paa sin levende Maade: »Men hille den, hvad kommer der!« da ser Tante ud af Vinduet og siger: »Det er saamænd min Svogers fra Skerninge!« de kom netop kørende ind ad Porten. »Seks hvide Mus med Topper!« læser Andersen videre uden at lade sig forstyrre.

Det faldt i min Lod, vist fordi jeg var noget svag, at jeg blev længere tilbage i St. Jørgensgaard, naar de andre Børn var rejst hjem til Odense efter Sommerferien. Det hørte da til mine vigtigste Beskæftigelser

at støtte gamle Onkel, naar han gik sig en Tur, hvad enten det var ud paa »Klosterhøjen«, eller paa »Langelinie« i Haven, langs Stranden.

Og det morsomste ved disse Ture var, at han altid fortalte mig noget, som jeg blev opfyldt af. Der var en elskværdig Kusine, som vilde læse med mig, hvilket i høj Grad kunde tiltrænges; men det fandt jeg, var ikke saa nødvendigt som at løbe nede ved Stranden, samle Skaller og lede efter en Skat, som muligvis maatte være dreven i Land, eller ogsaa frem for alt at være med til at ringe Solen ned, som det kaldtes. Jeg vidste, at Tante havde været et Vidunderbarn, læst Dansk, da hun var 3 Aar, og Fransk da hun fire, men følte mig dog ikke saa skamfuld over at være en Sinke, som man skulde have troet. Jeg turde saa godt titte ind under hendes Strimle-kappe og faa et Blik af hendes paa en Gang kloge og milde Øjne.

Som gamle Folk oplevede Onkel og Tante to betydningsfulde Begivenheder, den første var hans Jubilæum 1843, hvor han blev Konsistorialraad. Der var stor Fest baade i Kirken og i Hjemmet, Provst Lassen holdt Festtalen, og en Kantate, som var skrevet i Dagens Anledning, blev afsunget. Den anden var deres Guldbryllup, som fejredes den 9. Juni 1847*). Saa godt som hele Familien var samlet den Dag, foruden Venner og Bekendte. Dagen er bleven beskrevet som noget af det skønneste, man kunde tænke

*) Der er af Frøken P. M. Lange, som tillige har skrevet den bredsdorffske Stamtavle, ogsaa skrevet en køn Beskrivelse af disse to Begivenheder i „Personalhistorisk Samling“. „Et lille Stykke Slægtssaga“.

sig, der var Solnedgangsglans over det gamle Par. En Broderdatter skrev hjem til sin Mand, som ikke var med: »Denne Dag er ikke til at beskrive med Pen og Blæk, den maa føles og opleves!« Det er saadanne Dage, hvor Englevingerne strejfer ind over Jordens Grænses. Der var Tak og Lovprisning over de to gamle som paa Jubilæumsdagen.

Gamle Tante døde to Aar før sin Mand, at vi Børn ogsaa har været elsket af hende, kan man se deraf, at da hun laa paa sit Yderste, saa hun som i et Syn mig staa ved hendes Seng, skønt jeg ikke var til Stede, og hun strakte Armene ud efter mig og sagde: »Er du der, lille Luise, kom hen til mig!«

De gamle Præstefolk har haft deres Gravsted lige bag ved Kirken; men det er nu optaget af en anden Familie. Dog staa Monumentet i en af de nischeliggende Fordybninger tæt ind til Væggen paa Kirken.

Det er bleven mig fortalt, at gamle Onkel var Rationalist, hvad der har undret mig, da hans ældre Broder, hvem han satte over Maade højt, ikke var det, og tværtimod, som Pastor Agerbek i Østerhæsingesagde om ham: »stod som et Lys i den rationalistiske Tid«. Denne Broder, min Farfader, var Præst i Vesterskerne og Ulbølle og Provst i Salling Herred, f. 1757 d. 1841. Det er ogsaa muligt, at det mer og mer har klaret sig for Onkel. Da Christian Edvard Møller, hans Plejesøn, talte til ham paa Jubilæumsdagen sagde han: »frem for nogen anden har I, gamle Onkel indprentet mig Troen paa Jesus«.

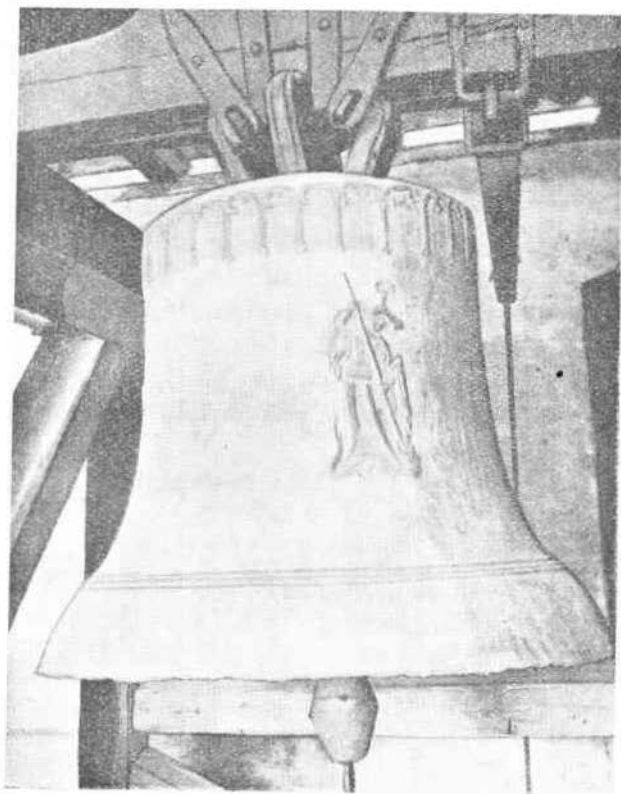
Hvor længe disse gamle Minder atter og atter er vendt tilbage, inden de har formet sig til »St. Jørgens Kirkeklokke«, er ikke godt at sige; men da alle Klokker ringede over Dronning Louise, var jeg netop paa

en Rejse i Sydfyen, og jeg stod paa St. Jørgens Kirkegaard, just som Ringeren kom ned fra at have ringet over hende. Heldigvis var mine Ledsagere gaaet lidt forud, ellers havde de vist sat sig imod, at jeg tog mig noget saa dristigt for som at gaa med Ringeren op igen ad den lange, aabne Stige, da jeg den Gang havde meget svage Ben. Men skrive om Klokken kunde jeg ikke, inden jeg havde set den.

Man ser straks ved Opgangen St. Jørgen, en smuk, ridderlig Skikkelse, der staaende jager Spydet i Dragens Gab, hvorimod han i Udlandet som oftest er fremstillet til Hest. Ikke mindre smuk er Jomfru Marie med Jesusbarnet paa Armen paa den modsatte Side af Klokken. Desværre var det ikke muligt ogsaa at faa et Aftryk af hende, da min Søn aftog St. Jørgens Klokke nogle Aar senere.

Gid denne gamle Klokke, en af de mest interessante i Danmark, naar dens sidste Time er slaaet, eller der er gaaet en Revne i den, da ikke maa blive omstøbt, men faa sin Plads i et Museum.

Forf.

Stundom naar Lindenes Blomster den duftende Sødme
 udsender,
 kalder for mig den tilbage min Barndoms uskyldige Minder,
 fører mig did til de hjemlige Egne, kærest paa Jorden;
 ned hvor friskt bølgende Sund, mellem Thorseng og Fyns
 Land, sig bugter
 uden om Pynthen med Kirken, som hvidkalket*) staar og
 har staaet,
 skuende vidt ud, stedse et Mærke for Styrmandens Øje;
 hvor det med Skvulpets Musik lægger Tangen om Træernes
 Rødder,
 mødes med Kilder, der risle til Nattergalkoret fra Haven.
 Dvæled Du der om Vaaren i Kvæld, Du glømte det aldrig.

Sommer det er, paa Marken alt gulnes det fyldige Kornaks,
 Solen sin Nedgang er nær, thi fra Vindebys straaetækte
 Huse
 straalér hver Rude i Guld og kaster, som blinkende Sole,
 sitrende Ildsøjler ud over Vandets spejlblanke Flade,
 hvor hver en Bølge har sunget sig ind i den sødeste
 Slummer,
 Skibene nys taget Sejlene ind, og lagt sig for Anker.

(* Kirken er nu overtrukken med Cement.

Hist ved St. Jørgens Kirke og Klosterets langstrakte Tage,
 ligger den gamle, ærværdige Gaard med de duftende Linde;
 Døren sagte gaar op, ud under det kølige Løvtag
 træder den aldrende Præst med de lange, snehvide Lokker
 hængende ned over Frakken, som naar haa langt nedenfor

Knæet,

støttende sig til sin Egegrens Stok, og det jernfaste

Rækværk.

Jeg, i den blusede Kjole, med Læderbæltet om Livet,
 og med det rødligede purrede Haar, min Skulder tilbyder;
 thi naar vor Onkel hver Aften paa Vandring sig vilde

begive,

kappedes altid vi Børn om at støtte den elskede gamle.

Langsomt det gaar, dybt Aarenes Byrde har bøjet hans

Nakke,

standse og puste vi maa ved det stedse vældende

Vandspring,

naa dog omsider did ud til den vide, herlige Udsigt:

Blikstille Hav, hvor fjerneste Øer i Luftspejling svæve,
 sætte os stille paa Bænken, da Klokken begynder at ringe.

Hen over Gærdet jeg springer, i Løb er jeg oppe i Taarnet,
 tager med Ringeren ordentlig Tag i den ældgamle Klokke,
 op ad Stigen vi kravle, han Knebelen tager i Haanden;
 mens han mod Malmet retter et Slag, saa det runger i

Øret,

grunder jeg undrende over St. Jørgen, der kæmper med

Dragen,

trædende frem paa Siden af Klokken, nær Lydhullets

Aabning.

Tre Gange tre er Slagenes Tal, før det sidste forstummer.

»Tag dig i Agt!« jævnt lyder hans varende Røst ved vor

Nedgang.

Atter paa Højen jeg er, og sætter mig ned hos den gamle,
ser ham alvorligen ind i de milde, himmelblaa Øjne.

„Onkel!« saa beder jeg ham, „fortæl mig lidt om St.

Jørgen?«

Sagte et Vindpust gaar, krusende Sundet, ind over Landet,
vifter saa blødt hans Haar fra den aarevævede Tinding,
Aftenens blussende Rødt med et Ynglingskær ham

omstraaler,

Smilet, det fine, forstandige, spiller om Læbernes Mundvig,
klapper han da med Blidhed min buttede Kind og fortæller:

Fjernt, der hvor Solen opstaar, i det herligt glødende

Østen,

kranset af skinnende Skyer, lig Engle med Vinger

guldprude,

under en Himmel af reneste Blaaf, halvt omflydt af Havet,
laa det rige og smilende Guldland, som Lydien kaldtes.

Der hvor Ægæa udstrækker de blændende hvide Havarme,
favnende Hermos Dalenes blomsterduftende Sletter,
færdedes Staden Silenas Befolkning i myldrende Røre.

Skare paa Skare begave sig op til Solgudens Tempel,
for at anraabe de himmelske Guder om Frelse i Nøden;
thi hver Gang Vandene steg, et hæsligt Uhyre sig vælted
ind over Landet, opslugende alt, hvad der kom i dets

Nærhed,

skaaned ej Lam, saa lidt som det fredeligt græssende

Hornkvæg.

Frygten hos Stadens Beboere højeste Rædsel var bleven,
da foran Slottet, der gemte den yndige Kongsdatter, Aja,
Lydiens fagreste, reneste Mø, dets Stolthed og Glæde,

havde til Ro sig begivet den edderspyende Lindorm.
 Uden for Porten den laa, og spærred den eneste Udgang,
 hvor den, i kvægende Ly af Platanens bredskyggede Solhat,
 slyngende om dens løsbarkede Stamme sin slimede

Hale,

snapped, alene til Tidkort, de glade, kvidrende Fugle.

Inde paa Slottet den Jomfru af Angst var nær ved at
 segne,
 da der genlød et Befrielsensraab gennem Menneskemængden ;
 thi Kappadociens sejrrige Helt til Staden sig nærmed,
 kraftig og modig lig Fjeldvæggen stejl, som knejser mod
 Skyen,
 der hvor i Kongegravene nede hans Forfædre hvile,
 vogtet af urgamle, mægtige Løver, udhugne i Klippen.

Mærkt var hans krøllede Haar om Pandens højtbuede
 Hvælving,
 lyst dog hans Aasyn, som Vaarbøgens Blad fra hans
 Fødelands Skove*),
 fyrig hans Aand, som den brusende Flod der mod Sorthavet
 haster.

»Hører mig Folk af Silena!« Georgius taler med Varme,
 »vender med Afsky Jer bort fra de intetformaaende Guder,
 beder med mig til Himlens og Jordens almægtige Skaber,
 han som alene formaar Jer at frelse fra Uhyrets Vælde«.

Fluks de adløde hans Bud og lovede Gud at tibede,
 steg han da op paa sin Hest, den vælige, stridsvante
 Ganger,

*) Næst efter Danmark skal disse Egne have de kraftigste og smukkeste
 Bøgeskove (Hirschfelt).

Spydet han tog i sin Arm, slog Kors for sit Bryst og sin
 Pande,
 red saa mod Slottet og fældte den edderspyende Lindorm.

Jomfruen førte han frem under Folkets ustandsede Jubel;
 aldrig i Livet et skønnere Syn han saa for sit Øje,
 end hvor hun gullokke stod der, med Glædestaarer paa
 Kinden,
 smilende rakte ham Haand, mens hun takked ham ømt for
 sin Redning.

Kostbare Skatte til Tak nedlagdes med Fryd for hans
 Fødder,
 dog han rysted paa Hovedet venligt afvisende Gaven:
 »Ej har jeg Brug for Jert Guld, til de fattige gav jeg mit
 eget!«
 Bød man ham da til Belønning den yndige Aja til Hustru,
 dybt han sænkede sit Blik for den Skønhed, der vakte hans
 Attraa.
 Blodrødmen farved hans solbrændte Kind, mens han sagtelig
 svared:

»Amor meus crucifixus est.« *)

* * *

Hen over Asias Land, med vidtudspilede Vinger,
 Rovfuglen sendte sit spejdende Falkeblik ned imod Jorden,
 Blod var om Næbet, blodstænket var Vingen af Byttet i
 Kloen:
 »Ve, Thyatira! ve! ve Eder Pergamum! — blomstrende
 Sardes!

*) Min Kærlighed er korsfæstet.

»Holder kun fast, hvad I har, at Ingen skal tage Jer
Krone!«

Atter Georgius, rustet til Kampen, gik i mod Dyret,
Kristenfolket i Asia vilde fra Døden han frelse.

Ved Nikomedias Strande sad Romas Kejser*) paa Borgen,
med Diademmet om Panden og om de sødt duftende Lokker;
Purpuret dækked hans Skulder, Guldkæden laa over

Brystet,

funklende skøn ved Juvelernes farveblændende Lysblink.
Dejlige Møer ham Vinen og Frugten i Guldskaaler bragte,
andre dansede for ham i florlette, brogede Dragter,
syngende blødt til Harpens og Citterens dirrende Streng,
da man for Herskerens studsende Aasyn frem førte en

Fange,

nedrevet havde han Kejserens Bud, opslaaet i Staden:
»Dødsens er hver den, som ej vil tilbede de romerske

Guder!«

Ej han sig bøjed mod Jorden, men hæved sig rank som
en Støtte,

talende frit ud, med Højhedens Ro i Stemme og Blikke:

»Hør mig, o Kejser! hvor længe vil end Du myrde de

Kristne,

er det ej nok, at Du styrted vor herlige Kirke i Gruset?«

»Stands Georgius fluks dine Læbers flydende Ordstrøm!
Daarlige kun lønner Du mig for min store Naade imod dig,
den Gang, Du mandelig stred imod Landets argeste

Fjender;

trodser Du nu baade mig og Romernes evige Guder! —

Dog hvis Du lover mig her, dem atter med Troskab at tjene,

*) Valerius (Diocletian).

lader jeg Naaden gælde for Retten, og alt Dig tilgiver«.
 »Hellere skulde *Du* tjene *min* Gud!« Georgius svared.

Bort han da førtes til Pine og Marter, gruligt at nævne:
 Støne blev lagt paa hans Bryst; i Jernet blev sluttet hans
 Fødder;

bunden han blev til et Hjul, besat med de skarpeste Knive,
 som, under Strømme af Blod, hans hellige Legeme saared;
 først da man endeligt troede ham død, man standsede
 Hjulet.

Alle forlode ham brat, en eneste kun blev tilbage,
 løste hans Baand, ham blidelig rejste, og lægte hans
 Vunder,

det var hans Kærlighedshelt med de gennemborede
 Hænder;

Magt han ham gav over Døden, og Ondskabens Hær under
 Himlen.

Hedningskarer ved Synet af Underne Sandheden priste.

Sund som den friskeste Rose Georgius stod for sin Kejser:
 »Tror Du, o, Kejser! ej nu, da Du skuer den Højestes
 Jærtegn!«

Skiftende Farve Valerius stirrede paa ham med Fasthed,
 da et Forhæng blev hævet, og ind traadte Kejserens
 Hustru,
 ned hun for Herskerens Fødder sig kasted, omklamred
 hans Knæled;

»Evig! Du leve, o Kejser! min højeste Herre og Husbond;
 her for Din Fod jeg beder, o skaan ham, med alle de
 Kristne!

Nætter og Dage jeg bad til hans Gud, nu ved jeg, han
lever!«

Stemmen med blødeste Klang ind maatte sig trænge i
Sjælen.

Da han i rasende Vrede bort støder sin kæreste Hustru;
»Er Du end bleven mit bedste, mit dyreste Eje paa Jorden,
trodsset Du har mine Forbud — nu dødsens Du er med
de andre!«

Dommen fuldbyrdedes snart, og jublende gik hun i Døden.
Dagen, som fulgte derpaa, slog den sidste Time for
Fangen;
op imod Himlen han saa med Øjne, der straaled som
Stjerner,
raabte med smeltende Røst, saa det tonede lydt over
Folket:

»Amor meus crucifixus est!«

Ned han hnelende faldt, sin Nakke han bøjed mod Jorden.
Næppe et ædlere Hoved er falden for Bøddelens Sværdhug*).

Op over Østerland hæved hans Navn sig »det store
Blodvidne«,
kasted med Regnbuens Farvespil Glans til det yderste
Vesten,
lyste med Nordlysflammerne op mod det højeste Norden,
taget i Favn af hvert Land, som dets egen udkaarede
Helgen.

Aldrig saa snart betraadtes af Korsfarerhærene Landet,
vædet af Blod, før han fulgte dem kæk paa de farlige
Veje,

*) Den 13. April 304.

Sejrende med dem han stred, og lægte de saaredes Vunder.
Da med de hjemvendte Riddere bragtes hans Ry her til
Danmark.

* * *

Svendborgs Kirke og Klosterklokker de ringed tilsammen,
kimende højt Sankte Jørgens Dag over Øer og Sunde ;
Genklang det gav fra Thorsengeskoven, som stod i sit
Løvspring.

Tonerne trængte hist ud til Bakkerne ovenfor Byen,
kaldte fra Hulerne frem de arme, forviste spedalske,
som med de hvide, udtærede Ansigter, vendte mod Himlen,
Helgenen fromt anraabende, Kors slog for Bryst og for
Pande.

Ingen Velsignelse naaede dem i det fattige Fristed,
heller ej Salmernes Lyd og det undergørende Vievand.

Sikkert de vidste og kendte Aarsagen til deres Kvide :
Det var den onde, hæslige Drage, som leved i Sumpen
ude i Lunden, tæt ned til den sivbevoksede Strandbred,
der med sin giftige Aande forpested Luften i Egnen,
voldte dem megen Sygdom og Sot og den fæle
Spedalskhed.

Himlen var skyfri og hvælve, Bølgerne blaa som en
Kornblomst,
tusinde glimrende Solblink legede Skjul med hverandre.

Ind gennem Sundet, med vindfyldte Sejl og let for en
 Brise,
 styred en Snække mod Kysten, med Dragehoved i Stavnen,
 støttet til Masten en Korsridder stod i skinnende Harnisk,
 mærkt var hans krøllede Haar om Pandens højtbuede
 Hvælving,
 lyst dog hans Aasyn, som Vaarbøgens Blad fra hans
 Fødelands Skove.

Guldhjælmen tog han i Haand, han syntes andægtig at
 lytte, —
 var det til Klokkernes Klang, eller Lærkernes frydfulde
 Korsang?
 eller til Vandets rislende Lyd, naar det skæres af Kølen?

Alle ærbødigen hilste den smukke, fremmede Ridder,
 da han paa Svendborg Bro steg i Land, i den dybeste
 Tavshed;
 Spydet han tog i sin Arm, langs Strandbredden gik han
 mod Lunden,
 skjultes i Hast af de raslende Rør, og den knoppede
 Slaaentjorn.

Slagne af Skræk man spurgte hinanden: »Hvad vil han i
 Lunden?
 Ved han da ej, at det gælder hans Liv, naar han mødes
 med Dragen.«

Nyfigne nogle dog efter ham fulgte i længere Afstand,
 trængte sig dybere ind i den tætte, vildsomme Kratskov,
 saa der, at Dragen laa dræbt ved Sumpen med Spydet i
 i Gabet.

Flere og flere strømmede til for at takke dens Drabsmand,

da var til alles Forundring den modige Ridder forsvunden;
dog de om Natten hjemvendende Fiskere meldte for

Sandhed:

mødt de havde den fremmede Snække langt ude paa

Havet,

hvor de ved Maanens klareste Lys havde læst paa dens

Bagstav:

»Amor meus crucifixus est!«

Skønnede da de lærde og kløgtige Graabrødremonke:
det var St. Jørgen, der fældte den edderspyende Lindorm;
men paa det Sted, hvor dens giftige Blod var rundet i Jorden
trivedes siden ej Træer, ej groede Græs eller Blomster.

Svendborgs Kirke og Klosterklokker de ringed tilsammen,
svaret der blev med sølvklare Toner histude fra Pynten.
Bygget man havde et Herberge der for de arme spedalske,
jævnside Kirken, til Trøst og Husværelse for deres Sjæle,
viet St. Jørgen, de svages og lidendes store Skytshelgen.

Klokken var støbt, og klart han der stod i det blankeste

Malmspejl,

dræbende Dragen, den onde, som segnende laa for hans

Fødder,

tæt ved vor kronede Frue, med Jesusbarnet paa Armen.

Naar da om Kvælden den ringed de syge og trætte til

Hvile,

og naar Lyden sig blanded med Bølgernes Syngen hist ude,

satte sig En hos den døende, lagde sin Haand paa hans

Pande:

»Frelst har din Tro Dig!« han sagde, »gaa ind til den
evige Hvile!«

Det var hans Kærligheds Helt med de gennemborede
Hænder.

Lunden er borte, og hen over Stedet, hvor Dragen blev
fældet,
farer, med hvinende Hyl gennem Luften, den prustende
Jernhest,
stødende fra sig Dampaandernes hvirvlende Hær, som
forsvinder,
bringende Nutids Fornyelses-Aanderne med sig i Følge.

Ej er der Sten paa Sten af den gamle, ærværdige
Præstgaard,
Træet i Haven, det ensomme, viser os, hvor den har ligget.
Dog naar Lindenes Blomster den duftende Sødme udsender,
drages jeg did til de hjemlige Egne, kærest paa Jorden,
ud hvor friskt bølgende Sund, mellem Thorseng og Fyns
Land sig bugter,
hvor end fra Kirken paa Pynten, et Mærke for
Styrmandens Øje,
ringer helt kraftigt og lydt den gamle, forvitrede Klokke,
mens den fortæller St. Jørgens, i Sagnet indhyllede Saga.
Luise Leth.
